

**Міністерство освіти і науки України
Сумський національний аграрний університет**

**МАТЕРІАЛИ ТРЕТЬОЇ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ: ТЕОРЕТИЧНИЙ ТА
ПРАКТИЧНИЙ ВИМІРИ**

23 квітня 2020 р.

Суми 2020

ББК 67(4 Укр)я43
УДК 340 (477)

Рекомендовано до друку науково-координаційною радою Сумського національного аграрного університету (протокол №10 від 22 травня 2020 року)

Редакційна колегія:

Курило М.П., перший проректор Сумського національного аграрного університету, доктор юридичних наук, професор (голова);

Запара С.І., декан юридичного факультету Сумського національного аграрного університету, доктор юридичних наук, професор;

Арістова І.В., завідувач кафедри адміністративного та інформаційного права, доктор наук, професор;

Клочко А.М., завідувач кафедри міжнародних відносин Сумського національного аграрного університету, кандидат юридичних наук, доцент;

Кузнецова М.Ю., завідувач кафедри приватного та соціального права Сумського національного аграрного університету, кандидат юридичних наук, доцент;

Ясинок М.М., завідувач кафедри правосуддя Сумського національного аграрного університету, доктор юридичних наук, професор.

А 43 Актуальні питання юриспруденції: теоретичний та практичний виміри: матеріали Третьої Міжнародної науково-практичної конференції (Суми, 23 квітня 2020 року). Суми, 2020. 183 с.

Збірник містить тези доповідей, учасників Третьої Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні питання юриспруденції: теоретичний та практичний виміри» (м. Суми, 23 квітня 2020 р.). Розрахований на науковців, викладачів вищих навчальних закладів, аспірантів, юристів-практиків, представників державної служби та органів місцевого самоврядування

© Автори тез, 2020

© Сумський національний аграрний університет, 2020

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО БУДІВНИЦТВА ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ, КОНСТИТУЦІЙНЕ, АДМІНІСТРАТИВНЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ, ФІНАНСОВЕ ПРАВО, КОНСТИТУЦІЙНИЙ ТА АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРОЦЕС	7
<i>Арістова І.В.</i> ПРАВОВІДНОСИНИ В ІНТЕГРАТИВНІЙ ІНФОРМАЦІЙНІЙ СФЕРІ: РОЗВИТОК ІНФОРМАЦІЙНОЇ КОНЦЕПЦІЇ ПРАВА	7
<i>Бугайчук К.Л.</i> АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО АДМІНІСТРАТИВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В ЧАСТИНІ ПОРУШЕННЯ ПІШХОДАМИ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ	11
<i>Гамбург І.А.</i> ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ЗАСАД ЗДІЙСНЕННЯ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ.....	13
<i>Калюжна С.В.</i> ОРГАНИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРАВА: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ.....	17
<i>Коротич Е.А.</i> ОТДЕЛЬНЫЕ НАПРАВЛЕНИЯ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ КОДЕКСА РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ ОБ АДМИНИСТРАТИВНЫХ ПРАВОНАРУШЕНИЯХ	20
<i>Михайліченко М.А., Циганок М.Г.</i> ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕЄСТРУ НЕРУХОМИХ ПАМ'ЯТОК УКРАЇНИ: ОРГАНІЗАЦІЙНІ ТА ПРАВОВІ ПИТАННЯ.....	23
<i>Савостьянова І.В.</i> ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ЗА НЕУПЛАТУ (НЕПОЛНУЮ УПЛАТУ) ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПОШЛИНЫ В РЕСПУБЛИКЕ БЕЛАРУСЬ.....	26
<i>Стогова О.В.</i> ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МІСЦЕВИХ ВИБОРІВ В УКРАЇНІ: ОСНОВНІ НОВАЦІЇ.....	28
<i>Сукмановська Л.М., Репан М.І.</i> ІСТОРИЧНИЙ ОГЛЯД ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ.....	31
<i>Телятицкая Т.В.</i> МЕТОДОЛОГИЯ AGILE НА СЛУЖБЕ УПРАВЛЕНИЯ МИГРАЦИОННЫМИ ПРОЦЕССАМИ	34
<i>Хатнюк Ю.А.</i> ПОВНОВАЖЕННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ	38
СЕКЦІЯ 2. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ СУДОВИХ ТА ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ, ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА	41
<i>Андрієвська Л.О., Скляр Д.О.</i> ХАРАКТЕРИСТИКА ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ В УКРАЇНІ.....	41
<i>Бибіло В.Н.</i> ЗАКОННОСТЬ ПРИГОВОРА СУДА.....	44
<i>Бойко В.Б., Котвяковський Ю.О.</i> ДО ПИТАННЯ ПРО ПОКРАЩЕННЯ КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В СУДОВІЙ СИСТЕМІ	49
<i>Бойко В.Б.</i> СУЧАСНИЙ ЕТАП СУДОВОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ	52
<i>Вітер Д.В.</i> ДО ПИТАННЯ ВІДБРАННЯ ТА ПОДАННЯ ЗРАЗКІВ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ ОКРЕМИХ ЕКСПЕРТИЗ, ЩО ПРИЗНАЧАЮТЬСЯ СЛІДЧИМ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНИХ ЦІЛЮВИХ ПРОГРАМ.....	54

<i>Коробка О.С.</i> ДОПИТ У КОНФЛІКТНІЙ СЛІДЧІЙ СИТУАЦІЇ: ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ	57
<i>Котвяковський Ю.О.</i> ДО ПИТАННЯ ПРО ОСОБЛИВОСТІ ПОСТАНОВЛЕННЯ УХВАЛИ У СПРАВАХ ПРО ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ... 59	59
<i>Петрова І.А., Курдес Е.П.</i> ОКРЕМІ АСПЕКТИ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ДЕРЖАВНИХ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ СУДОВО-ЕКСПЕРТНИХ УСТАНОВ	63
<i>Чмыга О.В.</i> ПАРЛАМЕНТСЬКІЕ СЛУШАНИЯ КАК ЗНАЧИМЫЙ ИНСТРУМЕНТ КОЛЛЕГИАЛЬНОЙ ПРЕДСТАВИТЕЛЬНОЙ ДЕМОКРАТИИ В РЕСПУБЛИКЕ БЕЛАРУСЬ	66
<i>Шульженко А.В.</i> ОКРЕМІ ПИТАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ЕКСПЕРТНИХ ВИСНОВКІВ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ВБИВСТВ З МЕТОЮ ДОВЕДЕННЯ ВИНИ І НЕВИНУВАТОСТІ	67

СЕКЦІЯ 3. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА: НАУКОВІ ДИСКУСІЇ

<i>Бондар Н.А., Березовська В.О.</i> СИСТЕМА ПІДГОТОВКИ ЮРИСТІВ У НІМЕЧЧИНІ: ДОСВІД МОДЕРНІЗАЦІЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ УКРАЇНИ	71
<i>Гамбург Л. С.</i> ЗМІСТ ПРАВА НА ТАЄМНИЦЮ ПРО СТАН ЗДОРОВ'Я	74
<i>Гончаренко А.В.</i> ЕВОЛЮЦІЯ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ ПРЕЗИДЕНТА США Б. КЛІНТОНА, 1993–1997 РР.	77
<i>Дегтярьов С.І., Самойленко Є.А.</i> ПРОБЛЕМА ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН У СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИХ ДЕРЖАВАХ У КОНТЕКСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ЛІГИ НАЦІЙ (1919-1939)	80
<i>Зігунов В.Ю., Михайліченко М.А., Калюжна С.В.</i> ПОЛІТИКА ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ ЩОДО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН	83
<i>Кубрак О.В.</i> СУЦИД ЯК СОЦІАЛЬНЕ ЯВИЩЕ В СТАТТІ А. Ф. КОНІ «САМОГУБСТВО В ЗАКОНІ І ЖИТТІ»	85
<i>Кузьменко Н.М.</i> РЕОРГАНІЗАЦІЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ У 1946 – 1953 РР.: НЕОБХІДНІСТЬ ЧИ ПОЛІТИЧНА ДОЦІЛЬНІСТЬ?	89
<i>Рожкова Л.І.</i> ОРГАНІЗАЦІЙНІ ТА ЗАКОНОДАВЧІ ЗАСАДИ ПОДОЛАННЯ ДИТЯЧОЇ БЕЗПРИТУЛЬНОСТІ ТА ЗЛОЧИННОСТІ У 1920- х - 1930 –х РР.	92
<i>Шестакова С.О.</i> ЩОДО ВАЖЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ РИТОРИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЮРИСТА	94

СЕКЦІЯ 4. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРИВАТНОГО ТА СОЦІАЛЬНОГО ПРАВА

<i>Амельченя Ю.А.</i> НЕКОТОРЫЕ АСПЕКТЫ ПРАВОВОГО СТАТУСА ЭКСПЕРТА ПРИ ОСУЩЕСТВЛЕНИИ ГОСУДАРСТВЕННЫХ ЗАКУПОК	97
<i>Вороніна Н. В.</i> СТРАХОВІ РИЗИКИ В ТУРИСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	100
<i>Горобець Н.О.</i> ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВА НА НЕДОТОРКАННІСТЬ ЖИТЛА У ПЕРІОД ЗАПОБІГАННЯ ПОШИРЕННЮ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ ГОСТРОЇ	

РЕСПИРАТОРНОЇ ХВОРОБИ COVID-19, СПРИЧИНЕНОЇ КОРОНАВІРУСОМ SARS-COV-2	102
<i>Гресь Н.М.</i> ОЦІНКА МЕДІАБЕЛЬНОСТІ ІНДИВІДУАЛЬНИХ ТРУДОВИХ СПОРІВ	105
<i>Громова А.О.</i> ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРУ СПОЖИВЧОГО КРЕДИТУ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ.....	108
<i>Запара С.І., Болбот В.В.</i> ДО ПИТАННЯ ПРО ВИРІШЕННЯ ТРУДОВИХ СПОРІВ В КИТАЙСЬКІЙ НАРОДНІЙ РЕСПУБЛІЦІ.....	111
<i>Килимник Ю.А.</i> ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ В СФЕРІ СПОРТУ	113
<i>Ковалева Н.П.</i> ОТДЕЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ ПРЕДОСТАВЛЕНИЯ ПОСОБИЯ ПО ВРЕМЕННОЙ НЕТРУДОСПОСОБНОСТИ ПРИ КАРАНТИНЕ	115
<i>Кривенко Ю.В.</i> ПРАВО НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ	118
<i>Кучма О.Л.</i> ЗАХИСТ ТРУДОВИХ ПРАВ ПРАЦІВНИКІВ У ПЕРІОД КАРАНТИНУ	120
<i>Менська О.А.</i> РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПУ ЗАКРИТОГО СПИСКУ NUMERUS CLAUSUS У ЗАКОНОДАВСТВІ ПРО ОХОРОНУ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ	123
<i>Некіт К. Г.</i> ПОНЯТТЯ «МАЙНО» У ПРАКТИЦІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ.....	127
<i>Сіньова Л. М.</i> ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ НАСЕЛЕННЯ НА ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ COVID-19	130
СЕКЦІЯ 5. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ МІЖНАРОДНОГО ПУБЛІЧНОГО ТА ПРИВАТНОГО ПРАВА, ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПРАВА, ПОРІВНЯЛЬНОГО ПРАВознавства	135
<i>Демченко А., Мироненко А., Стрельник В.</i> ПРОБЛЕМА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОНЯТТЯ «ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ»	135
<i>Завгородня В.М., Даниленко І.І.</i> РОЛЬ ОРГАНІЗАЦІЇ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ЛІГИ НАЦІЙ У СТАНОВЛЕННІ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА В ГАЛУЗІ ПРОТИДІЇ ІНФЕКЦІЙНИМ ЗАХВОРЮВАННЯМ.....	138
<i>Запара С.І., Роговенко О.В.</i> ЩОДО КЛАСИФІКАЦІЇ МІГРАЦІЙ ЗА ПРАВОВИМ СТАТУСОМ.....	141
<i>Ковальов Я.С.</i> ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ПРАВ ЛЮДИНИ НА НЕПІДКОНТРОЛЬНИХ УРЯДУ ТЕРИТОРІЯХ	144
<i>Петрова Н.О., Клєцова Н.В.</i> НАУКОВЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕЛЕГОВАНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В ПРАВОВИХ СИСТЕМАХ: ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА	147
<i>Славко А.С.</i> ТОЛЕРАНТНІСТЬ ЯК ПРАВОВА КАТЕГОРІЯ У РІШЕННЯХ ЄСПЛ	150
<i>Чернадчук Т.О.</i> ОКРЕМІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ОСІБ, ЯКІ ПОСТРАЖДАЛИ ВНАСЛІДОК ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ	154
<i>Щербак С.В.</i> ЗАСАДИ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА НЕВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ В УКРАЇНІ ТА КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ	157

Література:

1. Шимон С.І. Термінологічні проблеми категорії «майнові права» у світлі ст. 1 Протоколу № 1 Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2015. № 2. С. 188-193.
2. Карнаух Б.П. Поняття майна в контексті статті 1 Протоколу № 1 до Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. URL: <http://oaji.net/articles/2016/3229-1463726142.pdf>
3. Рада Європи/Європейський суд з прав людини. Посібник за статтею 1 Протоколу № 1 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод «Захист власності». Переклад українською Дроздов О.М., Плотнікова В.П., Дроздова О.В., Вінський О.Ю., Ісаєва Ю.М. URL: <https://www.echr.com.ua/publication/zaxist-vlasnosti-posibnik-zi-st-1-protokolu-1/>
4. Шимон С.І. Співвідношення понять «майнові права» та «право власності» в національному і міжнародному праві та зарубіжних правових системах. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 18 : Економіка і право*. 2011. № 13. С. 128-137.
5. Вопросы применения Европейской Конвенции по правам человека. Гарантии имущественных прав. URL: <http://www.memo.ru/hr/refugees/sem9rus/index.html>
6. Case of Draon v. France (Application no. 1513/03): European Court of Human Rights, 21 June 2006. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-75905>
7. Case of Petlyovanyu v. Ukraine (Application no. 54904/08): European Court of Human Rights, 30 September 2014. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-147691>
8. Sermet L. The European Convention on Human Rights and Property Rights. Council of Europe Publishing, 1998. 72 p.
9. Case of Marckx v. Belgium (Application no. 6833/74): European Court of Human Rights, 13 June 1979. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57534>
10. Case of Tre Traktörer AB v. Sweden (Application no.10873/84): European Court of Human Rights, 7 July 1989. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57586>

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ НАСЕЛЕННЯ НА ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ COVID-19

Сіньова Л. М., кандидат юридичних наук,
асистент кафедри трудового права
та права соціального забезпечення юридичного факультету
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(Україна)

Актуальність теми дослідження обумовлена тим, що станом станом на 24 березня 2020 року, в Україні зафіксовано 97 лабораторно підтверджених випадків Covid-19, зокрема 3 летальні. Захворюваність продовжує зростати щодоби та

охоплює нові регіони країни. У світі на ранок 24 березня було зафіксовано 392 230 випадків зараження коронавірусом. Померли 17 147 людей, одужали – 103 389. Топ-5 країн за кількість підтверджених випадків: Китай (81 171), Італія (63 927), США (46 168), Іспанія (39 673), Німеччина (30 150) [1].

Первинне слово «карантин» означало «час, що триває сорок днів» (італ. *quarantena*, від італ. *quaranta giorni*;— *сорок днів*). 1368 року 60-й венеціанський дож Андреа Контаріні видав указ про необхідність примусового поселення тих людей, що прибували до Венеції, на окраїні міста в спеціально відведених будинках протягом 40 днів з постійним спостереженням за ними [2].

Законодавство України про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення (санітарне законодавство) базується на Конституції України і складається з Основ законодавства України про охорону здоров'я, Кодексу цивільного захисту України, законів України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення», "Про захист населення від інфекційних хвороб", "Про протидію захворюванню на туберкульоз", "Про запобігання захворюванню на синдром набутого імунodefіциту (СНІД) та соціальний захист населення", інших нормативно-правових актів та санітарних норм.

Карантин — це обмеження діяльності або відділення від інших підозрілих на зараження багажу, контейнерів, перевізних коштів або товарів таким чином, щоб запобігти можливому поширенню інфекції або контамінації [3].

Стаття 37 Кодексу цивільного захисту України [4] передбачає біологічний захист населення, тварин і рослин, що включає: 1) своєчасне виявлення чинників та осередку біологічного зараження, його локалізацію і ліквідацію; 2) прогнозування масштабів і наслідків біологічного зараження, розроблення та запровадження своєчасних протиепідемічних, профілактичних, протиепізоотичних, протіепіфітотичних і лікувальних заходів; 3) проведення екстреної неспецифічної та специфічної профілактики біологічного зараження населення; 4) своєчасне застосування засобів індивідуального та колективного захисту; 5) запровадження обмежувальних протиепідемічних заходів, обсервації та карантину; 6) здійснення дезінфекційних заходів в осередку зараження, знезараження суб'єктів господарювання, тварин та санітарної обробки населення; 7) надання екстреної медичної допомоги ураженим біологічними патогенними агентами; 8) інші заходи біологічного захисту залежно від ситуації, що склалася.

2. Біологічний захист населення, тварин і рослин додатково включає встановлення протиепідемічного, протиепізоотичного та протіепіфітотичного режимів та їх дотримання суб'єктами господарювання, закладами охорони здоров'я та населенням.

3. Здійснення заходів біологічного захисту покладається на суб'єктів забезпечення цивільного захисту.

Законом України «Про захист населення від інфекційних хвороб» [5] від 6 квітня 2000 року № 1645-III визначено правові, організаційні та фінансові засади діяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, спрямованої на запобігання виникненню і поширенню інфекційних хвороб людини, локалізацію та ліквідацію їх спалахів та

епідемій, встановлюються права, обов'язки та відповідальність юридичних і фізичних осіб у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

Відповідно до ст. 1 зазначеного закону карантин - це адміністративні та медико-санітарні заходи, що застосовуються для запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб. Статтею 29 карантин встановлюється та відміняється Кабінетом Міністрів України. Питання про встановлення карантину порушує перед Кабінетом Міністрів України центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за поданням головного державного санітарного лікаря України. Рішення про встановлення карантину, а також про його відміну негайно доводиться до відома населення відповідної території через засоби масової інформації. У рішенні про встановлення карантину зазначаються обставини, що призвели до цього, визначаються межі території карантину, затверджуються необхідні профілактичні, протиепідемічні та інші заходи, їх виконавці та терміни проведення, встановлюються тимчасові обмеження прав фізичних і юридичних осіб та додаткові обов'язки, що покладаються на них. Карантин встановлюється на період, необхідний для ліквідації епідемії чи спалаху особливо небезпечної інфекційної хвороби. На цей період можуть змінюватися режими роботи підприємств, установ, організацій, вноситися інші необхідні зміни щодо умов їх виробничої та іншої діяльності. До відміни карантину його територію можуть залишити особи, які пред'явили довідку, що дає право на виїзд за межі території карантину. Організація та контроль за дотриманням встановленого на території карантину правового режиму, своєчасним і повним проведенням профілактичних і протиепідемічних заходів покладаються на місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування.

Слід зазначити, що відповідно до ст. 28 цього Закону з урахуванням епідемічної ситуації КМУ може встановити тимчасові обмеження та особливі умови щодо транспортного сполучення з певними країнами, в'їзду в Україну іноземців та осіб без громадянства з цих країн, а також виїзду громадян України до цих країн та переміщення багажу, товарів або тварин.

Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» [6] від 24 лютого 1994 року № 4004-ХІІ регулює суспільні відносини, які виникають у сфері забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя, визначає відповідні права і обов'язки державних органів, підприємств, установ, організацій та громадян, встановлює порядок організації державної санітарно-епідеміологічної служби і здійснення державного санітарно-епідеміологічного нагляду в Україні.

Статтею 30 зазначеного закону визначено запобігання особливо небезпечним, небезпечним інфекційним хворобам, масовим неінфекційним захворюванням (отруєнням) та радіаційним ураженням. Кабінет Міністрів України відповідно до закону встановлює карантинно-обмежувальні заходи на території виникнення і поширення інфекційних хвороб та уражень людей.

У разі виникнення чи загрози виникнення або поширення особливо небезпечних і небезпечних інфекційних хвороб, масових неінфекційних захворювань (отруєнь), радіаційних уражень населення органи виконавчої влади,

органи місцевого самоврядування за поданням відповідних головних державних санітарних лікарів у межах своїх повноважень можуть запроваджувати у встановленому законом порядку на відповідних територіях чи об'єктах особливі умови та режими праці, навчання, пересування і перевезення, спрямовані на запобігання та ліквідацію цих захворювань та уражень.

Цим законодавчим актом окремо визначаються умови госпіталізації та лікування інфекційно хворих і носіїв збудників інфекційних хвороб (ст. 28) та санітарної охорони території України від занесення інфекційних хвороб (ст. 29). Зокрема, особи які хворіють на особливо небезпечні та небезпечні інфекційні хвороби або є носіями збудників цих хвороб, відсторонюються від роботи та іншої діяльності, якщо вона може призвести до поширення таких хвороб. Особи, які хворі на особливо небезпечні інфекційні хвороби у обов'язковому порядку підлягають госпіталізації, а в разі відмови від неї, підлягають примусовому стаціонарному лікуванню, а носії збудників зазначених хвороб та особи, які мали контакт з такими хворими, – обов'язковому медичному нагляду і карантину.

Міністерством охорони здоров'я затверджений перелік інфекційних хвороб. В Переліку інфекційних захворювань, які мають прогресивно/поступово охоплюватися епідеміологічним наглядом [7] встановлено, що епідеміологічним наглядом охоплюються: 1) захворювання, що спричиняють або потенційно можуть спричинити значний рівень захворюваності та смертності, особливо якщо профілактика цих захворювань вимагає глобального підходу до координації; 2) захворювання, обмін інформацією щодо яких може забезпечити раннє попередження про загрозу для громадського здоров'я; 3) рідкісні та тяжкі захворювання, які можуть не визнаватись на національному рівні, а групування даних щодо яких дасть можливість розробити гіпотезу на основі ширших знань; 4) захворювання, ефективні заходи з профілактики яких існують із досягненням підвищення рівня захисту здоров'я.

2. До інфекційних захворювань, які мають прогресивно/поступово охоплюватися епідеміологічним наглядом, належать такі захворювання:

1) захворювання, яким можна запобігти шляхом вакцинації: (дифтерія; грип; кір; паротит; кашлюк; поліомієліт; краснуха; віспа; правець); 2) захворювання, що передаються статевим шляхом: (хламідійні інфекції; гонококові інфекції; синдром набутого імунodefіциту та ВІЛ-інфекція; сифіліс); 3) вірусний гепатит: (гепатит А; гепатит В; гепатит С); 4) захворювання, що передаються через їжу та воду, а також при яких фактором передачі збудників інфекції є об'єкти навколишнього середовища: (ботулізм; кампілобацилярний ентерит; криптоспоридіоз; лямбліоз; інфекція з ентерогеморагічними E.coli; лептоспіроз; лістеріоз; сальмонельоз; бактеріальна дизентерія; токсоплазмоз; трихінельоз; ієрсиніоз; бореліоз); 5) захворювання, що передаються нетрадиційними агентами: (інфекційні губчасті енцефалопатії, хвороба Крейтцфельда–Якоба); 6) захворювання, що передаються повітряним шляхом: (легіонельоз; менінгококова хвороба; пневмококові інфекції; туберкульоз; тяжкий гострий респіраторний синдром (ТГРС)); 7) зоонози: (бруцельоз; ехінококоз; сказ; q-лихоманка; туляремія; пташиний грип у людей; вірусна інфекція Західного Нілу; сибірка); 8) важкі

захворювання, що завозяться: (холера; малярія; чума; вірусна геморагічна лихоманка); 9) внутрішньо-лікарняні інфекції; 10) антибіотикорезистентність.

Враховуючи тенденції останніх місяців, що пов'язано із посиленням боротьби з глобальною пандемією COVID-19 державою прийняті і запроваджені своєчасні обмеження для запобігання можливих ризиків розповсюдження небезпечної хвороби.

Таким чином, COVID-19 офіційно було віднесено до особливо небезпечних інфекційних хвороб (Наказ МОЗ України від 25.02.2020 р. №521) [8]. 12 березня 2020 року уряд України оголосив про введення карантину і заборону масових заходів. Головне завдання держави — це захищати інтереси всіх громадян без винятку і вживати усіх, навіть жорстких і не популярних заходів, щоб не допустити розповсюдження епідемії, завадити поширенню панічних настроїв серед населення та використовувати досвід інших країн, що опинилися в епіцентрі розповсюдження коронавірусу, який спричинив безпрецедентну ситуацію в усьому світі. Але найголовніша зброя у війні з коронавірусом — це самосвідомість українців, які мають дотримуватись усіх рекомендацій щодо самоконтролю та самоізоляції.

Література:

1. Новини про коронавірус в Україні 24 березня URL: https://24tv.ua/koronavirus_v_ukrayini_24_bereznya_2020_novini_ukrayina_svit_n1303170 (дата звернення 24.03.2020)
2. Da Mosto, Andrea. I Dogi di Venezia. Флоренція, 1983.
3. Международные медико-санитарные правила (2005 г.) (Женева, 23 мая 2005 года). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/897_007/ed20050523/find?text=%CA%E0%F0%E0%ED%F2%E8%ED (дата звернення 23.03.2020)
4. Кодекс цивільного захисту України. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2013. № 34-35, ст.458. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5403-17> (дата звернення 23.03.2020)
5. Про захист населення від інфекційних хвороб : Закон України від 06.04.1200 р № 1645-III. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2000. № 29, ст. 228
6. Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення : Закон України від 24.02.1994 р № 4004-XII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1994. № 27. ст.218
7. Наказ МОН 13.04.2016 № 362 «Перелік інфекційних захворювань, які мають прогресивно/поступово охоплюватися епідеміологічним наглядом». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0714-16#n14> (дата звернення 23.03.2020)
8. Наказ МОЗ України від 25.02.2020 № 521 «Про внесення зміни до Переліку особливо небезпечних, небезпечних інфекційних та паразитарних хвороб людини і носійства збудників цих хвороб». URL: <https://moz.gov.ua/article/ministry-mandates/nakaz-moz-ukraini-vid-25022020--521-pro-vnesennja-zmini-do-pereliku-osobливо-nebezpechnih-nebezpechnih-infekcijnih-ta-parazitarnih-hvorob-ljudini-i-nosijstva-zbudnikiv-cih-hvorob> (дата звернення 24.03.2020)